

[ד"ס חס"ט]

גה א ב מיי פ"ט ס' מה' מ'
 מ' ס' ס' ז' ס'
 כו ג' מ' ס' ס'
 מ' ס' ז' ס' ס' 6 :

(1)

ובימים שמו היה לו דפוס אחד מאזיר והיה מוציא לחוץ אחת
 הסריק והוא מלוויר מיד אמר להם אפשר ישנה דפוסם ויקבענה
 מיד אמרו לו א"כ יאמרו כל הסריקין
 אסורין וסריקין בייחוס מותרין והכל
 נמי יאמרו לו האמון אסורין ואלו
 מותרין: **א**לו יורו מוכיח עליו: הילוך
 חמדי הוא קבוע בחוקו וכשהוא
 פושט חוקו ונוכח חלק אחר טעל
 החזר מזה וקובעו בזה וזה שאין לו
 אחר מכובס עם חילוקו והכרזה כשהוא
 מכובס ואחור עמו ירע שאין לו
 חלק אחר ולכן התייר לו חכמים:
בתנ"י **ט**יפס חלב שנפלה על
 המחירה: בתוך הקדישה על אחת
 מן החתיכות ולא הגיס את הקדישה
 ולא נחלק טעם הטיפה אלא לאותה
 חתיכה בלבד: **א**ם יש בה בנותן טעם:
 בלוחה חתיכה כלומר שאין בלוחה
 חתיכה לבדה ששים לבטל הטיפה
 מיד נאסרת החתיכה ובשאר חתיכות
 דקדרה לא חייבי תנא דמתני' ובגמרא
 פליגי בה חס תורת אותה חתיכה
 ואחרתן או לכו **נ**יער את הקדישה:
 הגיס בה מיד קודם שקבלה החתיכה
 טעם מן הטיפה: **ד**השחא נהערה
 הטיפה בטון: **א**ם יש בה כ"ט
 בלוחה קדרי: כלומר אין כח בטיפה
 לאסור סוף חל"כ יש כ"ט יתן בכל
 הקדרה: **ג** אמר אביי טעמו ולא
 ממשו בעלמא דאורייתא: **ה**א דאסורין
 בכל איסורין משנתנו טעם בתיב
 ח"כ שאין חולל ממש כגון סילק
 האיסור ואין כאן אלא טעמו דאורייתא
 הוא גמרינן מבשר בחלב דאסריה
 רחמנא בבליה כדגמרינן לקמן (דף
 קס"ו) מלא תבשל שלשה פעמים
 האמורים בתורה וח"כ דכי מסלק
 זה מתוך זה לא יאסר בשולו אין כאן אלא
 הטעם ומיניה גמרינן לכל איסורין
 כמה מלינו: **ד**א"י ס"ד: בכל שאר

ב"ב

[סנהדרין ד']

לעיל דף ק

מנחות כ"ג לעיל ק

כל הסריקין אסורין וסריקין בייחוס מותרין
 התם הא אמר מד בר רב אשי איזור מוכיח
 עליו: [בתנ"י] מ"יפת חלב שנפלה על
 החתיכה אם יש בה בנותן טעם באותה
 חתיכה אסור יניעך את הקדרה אם יש
 בה בנותן טעם באותה קדרה אסור:
 גמ' אמר אביי טעמו ולא ממשו בעלמא
 דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר
 בחלב מאי טעמא לא גמרינן חרודיש הוא
 אי חרודיש הוא אף על גב דליכא נותן טעם
 נמי אמר ליה רבא *דרך בשול אסרה
 תורה אמר רב *כיון שנתן טעם בחתיכה
 חתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת כל
 החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה
 מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא מכרי
 רב כמאן אמר לשמעיה כרבי יהודה
 דאמר מין במינו לא בטיל לימא פליגא
 אדרבא *דאמר רבא קסבר רבי יהודה כל
 שהוא מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו
 כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו
 אמר ליה אי דנפל ברוטב רכת הכי נמי הכא
 במאי עסקינן דנפל ברוטב עבה ומאי קסבר
 אי קסבר אפשר לסורחו מותר חתיכה אמאי
 נעשית נבלה אלא קסבר אפשר לסורחו
 אסור דאיחמר רב ורבי חנינא ורבי יוחנן
 דאמרי אפשר לסורחו אסור שמאיאל ורבי
 שמעון בר רבי וריש לקיש דאמרי אפשר
 לסורחו מותר וסבר רב אפשר לסורחו
 אסור והאיחמר כוית בשר שנפל לתוך
 יורה של חלב אמר רב *בשר אסור וחלב
 מותר ואי סלקא דעתך אפשר לסורחו אסור
 חלב

דהחדש הוא: פ' בקונטרס
 דשנינו מין היתר זה
 לבדו וזה נכשתעברו נאסרין
 וטעם זה לא קאמר באלו עוברין (פסחים
 דף מד:) ובפ' ג' מינין (מיר דף לו:)
 דהא כלאים נמי הכי הוא ומסיק דהייט
 חדשו דהי' תרו ליה כוליה יומא בחלבה
 שרי אע"ג שכבלע החלב בבשר ח"כ"פ
 שהא לון לפי שהוא לול והבשר שהיה
 בחטו וכי בשיל ליה אסור:
אמר רבא דרך בשול אסרה תורה:
 דיחויא בעלמא הוא דמבטא
 ליכא למילף חלב טעם כעיקר הוי
 דאורייתא כדפי' * (בקונטרס) פ' גיד
 הגשה (לעיל דף מז: ד"ה רבא):

דאמר רבא קסבר רבי יהודה
 כו' פ' בקונטרס דאמר
 רבא בפ' ג' דהגשה (שם דף ק:) ואין
 לשון זה שם אכל בפ' הקומץ רבא (מנחות
 דף כ"ג וספ"ד אמר) חתיכה גבי רבי
 יהודה אומר מנחת כהנים מנחת כהן
 נעשית כו' ומדברא דאמר הכי בפ' גיד
 הגשה (לעיל דף ק:) חליגא דרב לא
 בעי לאקשיי הכא דרב אדרב דליכא
 (מנחות דף כ"ג) ליכא טעמא חרדיגא לרבי יהודה חל"כ כמו שמפרש
 רבא ולהכי פריך שפיר מינה וח"כ אמאי לא פריך מדברי יהודה
 גופיה דלקמן קאמר רבי יהודה בברייתא האי ליטנא גופיה דקאמר
 רב הכא אדרבא דמפרש טעמא דרבי יהודה ו"ל דלא שמיע ליה
 ברייתא כי הכי דלא שמיע ליה לרב דהי' ידע ליה רב לא היה
 ליה לתימר אלא הלכה כרבי יהודה ותו לא ועוד ו"ל דברייתא דרבי
 יהודה משמע שפיר ואין ברובט ששים לבטל החתיכה מדאמור רבין
 עד שתקן טעם ברובט ובחתיכות משמע דליכא ברובט לחודיה כרי
 לבטל: **א**פשר לכווחו מותר: פ' דיעבד ז' נכחת האיסור
 ונחבטל מותרת (ג) עם החתיכה שכבר נאסרה אכל לכתחלה אין
 מבטלין איסור כדפירש בקונטרס:

שיטה מקובצת
 [א] לאסור את כל הקדירה
 קאמר דכיון דנאסרה
 החתיכה עצמה:

הנהגות הב"ח
 (ה) רש"י ד"ס אמר רב
 כו' בלוחה חתיכה
 אסור לאסור כל הקדירה
 קאמר דכיון: (כ) ד"ה
 לימא וכו' כמי שאינו
 ששים מוטיל: (ג) תוס'
 ד"ס אפשר וכו' מותרת
 גס: פסחים:

רבינו גרשום
 דתם איזור מוכיח עליו
 כלומר הא קא חזינן
 דהי' ליה ח"כ ה
 זמ דהמיינו ה סנהא
 בביתא דליתיה עליה
 ש"ס דית ליה חלק
 אורי: טיפת חלב שנפלה
 על חתיכה כו' כלומר
 הקדישה של בשר חתמה
 אצל האור ונתת
 מבטלת נפלה מזה
 חלב על חתיכה של
 בשר בקדירה: ש"ס
 ט"פ ו' לא מסשו
 בעלמא: [דאורייתא]
 כגון דין שנחבטל בה
 גיד הגשה ושאר איסורין
 כגון נבלה שבישה עם
 בשר תורה דריא בתורת
 טעם: מבשר בחלב מ"ט
 לא נפירין דחדושי דרוא
 כלומר מאי חדושי דאי
 זה בפ' וזה בפ' מזור ואם נחבטל בשר בחלב אסור: דרך ביטול אסרה תורה אלא דרך ביטול: אסר רב כיון שנתן טעם
 באותה חתיכה כו' : כלומר לא צריך ליה טעם בכל הקדירה כולה : אלא כיון שנתן טעם בחתיכה אחת כו' : כל מין ומינו ודבר אחר כו' כלומר מין ומינו והו החתיכה שנפלה עליה החלב ושאר חתיכות ודבר אחר
 וזה הרוכב : כלומר דכיון דחלב אינו נותן טעם אלא בחתיכה אחת ולא ברובט ברובט רבה עליו ובכפולו: הבא בפני עסקין ברובט עבה כבשר דרמי כבשר ואינו דומה במי שאינו מין: ומאי קסבר אפשר לסורחו כו'
 כלומר מאי קסבר רב ז' קסבר אף על פי שנפלה חלב על חתיכה כיון שנחבטל מנחת כהנים מנחת כהן חתיכה נעשית נבלה ואי סלקא דעתך אפשר לסורחו אסור כלומר אע"פ

חלב

כלומר מאי קסבר רב ז' קסבר אף על פי שנפלה חלב על חתיכה כיון שנחבטל מנחת כהנים מנחת כהן חתיכה נעשית נבלה ואי סלקא דעתך אפשר לסורחו אסור כלומר אע"פ
 שנתן טעם
 באותה חתיכה כו' : כלומר לא צריך ליה טעם בכל הקדירה כולה : אלא כיון שנתן טעם בחתיכה אחת כו' : כל מין ומינו ודבר אחר כו' כלומר מין ומינו והו החתיכה שנפלה עליה החלב ושאר חתיכות ודבר אחר
 וזה הרוכב : כלומר דכיון דחלב אינו נותן טעם אלא בחתיכה אחת ולא ברובט ברובט רבה עליו ובכפולו: הבא בפני עסקין ברובט עבה כבשר דרמי כבשר ואינו דומה במי שאינו מין: ומאי קסבר אפשר לסורחו כו'
 כלומר מאי קסבר רב ז' קסבר אף על פי שנפלה חלב על חתיכה כיון שנחבטל מנחת כהנים מנחת כהן חתיכה נעשית נבלה ואי סלקא דעתך אפשר לסורחו אסור כלומר אע"פ

שנתן

3

כט זאת תורת הקנאות אשר תשטה אשה תחת אישה
 5 ונטמאה: או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא
 את-אשתו והעמיד את-האשה לפני יהוה ועשה לה
 לא הכלן את כל-התורה הזאת: ונקה האיש מעון והאשה
 ההוא תשא את-עונה:
 א-ב ונדבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל
 ואמרת אליהם איש או-אשה כי יפלא לנדר נדר
 ג נזיר להזיר ליהוה: מיין ושכר וזיר חמץ וזין וחמץ
 שכר לא ישתה וכל-משרת ענבים לא ישתה וענבים
 ד לחים ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה
 ה מגפן היין מחרצנים ועד-ג לא יאכל: כל-ימי נדר
 נזרו תער לא-יעבר על-ראשו עד-מלאת הימים
 ז אשר-יזיר ליהוה קדש יהיה גדל פרע שער ראשו:
 ח כל-ימי הזירו ליהוה על-נפש מת לא יבא: לאביו
 וכלאמו ולאחיו ולאחותו לא-ישמא להם במתם כי
 ט נזר אלהיו על-ראשו: כל ימי נזרו קדש הוא ליהוה:

כט דא אורייתא דקנאותא די חסות
 איתתא בר מבצלה וחסותאב: לאו גבר
 די תעבר עלוהי רוח קנאה ויקני ית
 איתתה ויקם ית איתתא קדם יי ויעבר
 לה פתנא ית כל אורייתא הנא: לא ויה
 ופאה גברא מחוכא ואתתא הויה
 תקבל ית חובה: א ומליל יי עם משה
 למימר: במלל עם בני ישראל ותימר
 להון גבר או איתתא ארי יפרש למנר
 נדר נזירו למיזר קדם יי: ומממר חנת
 ועתיק זור (כא יאסר) חל דממר חנת
 וחל דממר עתיק לא ישתה וכל מתרות
 ענבין לא ישתה וענבין רטיבין ויבשין
 לא ייכול: ד כל יומי נזרה מכל דיתעבר
 מגפנא דחמרא מפורצנין ועד עצורין
 לא ייכול: ה כל יומי נדר נזרה מספר
 לא יעבר על רישה עד משלם יומיא
 דינור קדם יי קדיש יהי מרבי פרע
 שער רישה: וכל יומין דינור (כא דנזור)
 קדם יי על נפשא דמתא לא ייעול
 ולאבוי וכלאמו ולאחותו ולאחותה
 לא יסתאב להון במותהון ארי
 כלילא דאלהה על רישה: ה כל יומי
 נזרה קדיש (כא קודשא) הוא קדם יי

רש"י

כשהוא יסן: וכל משרת. לזון לביעה במים או בכל משקה, ובלשון משנה יש הרבה
 אין שורין דיו וסממנים (שבת יז). נזיר ששקה פתו ביין (נזיר לו). (ד) מחר צננה
 הם הגרעינין: זג. הם הקליפות שמצחון, שהחלגים בחוכן כענבל בוג (ספרי כד)
 נזיר לז: (ה) קדש יהוה. השער שלו, לגדל הפרע של שער ראשו (ספרי כה)
 פרע: יקוד פתח קטן (סגול) לפי שהוא דבוק לשער ראשו, פרע של שער: (ס)
 פרע שער: יקוד פתח לפי שהוא לשער ראשו. פירוש של פרע גדול של שער, (כ)
 את ראשו לא יפרע (ויקרא כא:ז) ואין קרוי פרע פתח משלשים יום (ספרי סג)
 (ח) כל ימי נזרו קדש הוא. זו קדושת הגוף (שם כז) מלהטמא: ממחוס

(ל) או איש. כמו או נודע (שמות כאלו) כלומר אם איש קנאי הוא לכך והעמיד
 את האשה: (לא) ונקה האיש מעון. אם בדקה המים אל ידלג לומר חבתי
 במיתתה, נקי הוא מן העונש (ספרי כח). דבר אחר משישקנה תהא חללו בהיתר ונקה
 מעון שהסוטה אכורה לבעלה (קידושין כז): (ב) כי יפלא. יפריש. למה נסמכה
 פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלוקלה יזיר עלמו מן היין
 (סוטה ב). שהוא מביא לידי ייאוף (במ"ר יבד): נדר נזיר. אין נזירה בכל מקום
 אלא פרישה, אף כחן שפירש מן היין (ספרי כג): להזיר לה. להבדיל עלמו מן היין
 לשם שמים (שם כז): (ג) מיין ושכר. כתרומתו מחמר חדת ועתיק, שהיין משכר

give birth more easily; if her babies were dark-skinned, they
 will be fair (Rashi). Or, God will give her a child to compen-
 sate for her ordeal (Ibn Ezra; Rashbam).

even if the water proves her innocent, she will have suffered
 public humiliation for the sin of secluding herself with the
 suspected adulterer in defiance of her husband's misgivings
 and admonition (Sfomo).

6.

30. ויעשה לה הכהן — Then the Kohen shall carry out for her.
 The Kohen should not be reluctant to erase God's Name,
 because it is the Torah's command that he do so (Sfomo).

1-21. The Nazirite. The Torah permits a man or woman to
 adopt voluntarily the status of a נזיר, Nazirite, which includes
 three restrictions: (a) A Nazirite is forbidden to eat or drink
 grapes or grape products; (b) A Nazirite's hair may not be
 cut; and (c) A Nazirite may not become contaminated by a
 human corpse.

31. ונקה האיש — The man will be innocent. If the woman died
 because she was guilty, no guilt attaches to the husband who
 caused it to happen. Conversely, if she was proven innocent,
 he may resume marital relations despite his earlier suspi-
 cions (Rashi).

However, Nazirism should not be understood as merely a
 catalogue of prohibitions, as if the Nazirite's vow, "I am
 hereby a Nazirite," was a shorthand pledge to abstain from
 wine, haircutting, and contamination. Rather, Nazirism is a
 state of holiness, and the individual laws flow from this
 elevated status. Thus, the Nazirite adopts a state of holiness
 — and the Torah dictates that such holiness is incompatible

Of iniquity. From this phrase, the Sages (Sotah 47b)
 derive that the ordeal of the bitter waters is effective only if
 the husband is free from sin himself, but if he, too, was
 immoral, the waters will not affect his wife. Only a morally
 pure husband can properly value the marriage bond and
 invoke a miracle to punish an adulteress (Ramban).

Shall bear her iniquity. If guilty, she dies. But

4

טו וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הֲחַיִּיתֶם כָּל-נַקְבָּה: הֵן הִנֵּה הִיוּ
 טז לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבָּר בְּלָעֶם לְמַסֵּר-מַעַל בְּיַהֲוֶה עַל-
 יז דְּבַר-פְּעֹר וַתְּהִי הַמַּגֵּפָה בַּעֲדַת יַהֲוֶה: וְעַתָּה הֲרֵגוּ כָל-
 יח זָכָר בִּטָּף וְכָל-אִשָּׁה יֹדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הֲרֵגוּ:
 יט וְאַתֶּם חַנּוּ מְחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים כָּל הַרְג נָפֶשׁ
 כ וְכָל אִנְיָע בְּחָלָל תִּתְחַטְּאוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי
 כא עֵינִים וְכָל-כְּלֵי-עֵץ תִּתְחַטְּאוּ: וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר
 כב הִכְהֵן אֶל-אֲנָשֵׁי הַצָּבָא הַבָּאִים לַמַּלְחָמָה זֹאת חֻקַּת
 כג הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יַהֲוֶה אֶת-מֹשֶׁה: אַךְ אֶת-הַזָּהָב וְאֶת-
 כד הַכֶּסֶף אֶת-הַנְּחֹשֶׁת אֶת-הַבְּרֹזֶל אֶת-הַבְּדִיל וְאֶת-
 כה הָעֶפְרָת: כָּל-דְּבַר אֲשֶׁר-יָבֵא בָּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָּאֵשׁ וְטָהַר
 כו אַךְ בְּמֵי גֵדֵה יִתְחַטְּאוּ וְכָל אֲשֶׁר לֹא-יָבֵא בָּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ
 כז בְּמַיִם: וְכִבְסֶתֶם בְּגֵדֵיכֶם בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְטָהַרְתֶּם וְאַחַר
 כח תָּבֹאוּ אֶל-הַמַּחֲנֶה: וַיֹּאמֶר יַהֲוֶה אֶל-מֹשֶׁה
 כט לֵאמֹר: שָׂא אֶת רֹאשׁ מַלְקוֹחַ הַשְּׁבִי בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה
 לו אֶתְהָ וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֹאשֵׁי אֲבוֹת הָעֵדָה: וְחֻצִית אֶת-
 לו הַמַּלְקוֹחַ בֵּין תְּפִשִׁי הַמַּלְחָמָה הַיִּצְאִים לַצָּבָא וּבֵין כָּל-
 כז הָעֵדָה: וְהִרְמַת מִכֶּס לַיהוָה מֵאֵת אֲנָשֵׁי הַמַּלְחָמָה

טו וַיֹּאמֶר לַחֹן מֹשֶׁה הֲקִיַּמְתֶּם כָּל נַקְבָּה
 טז הָאֵל אֲנֹן הַנֶּאֱדָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵצָה
 כז בְּלָעֶם לְשִׁקְרָא שִׁקְרָא בְּמִקְרָא דִּי עֵץ
 כח עֶסֶק פְּעוֹר נְהִינָה מוֹתָנָא בְּכַנְשָׁתָא דִּי
 כט וְכַנְשָׁתָא דִּי קְטוּלוֹ כָּל דְּכּוֹרָא בְּטַפְלָא וְכָל
 לו אִתְתָּא דִּידַעַת גְּבַר לְמִשְׁכַּב דְּכּוֹרָא
 לו קְטוּלוֹ: יי וְכָל טַפְלָא בְּנִשְׂאָ דִּי לְ
 לז דְּעוּ מִשְׁכַּב דְּכּוֹרָא קִיּוּמוֹ לְכוּן
 לט וְאַתֶּן שְׂרוּ מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא שְׂבַעַת
 לו יוּמִין כָּל דִּי קְטַל נַפְשָׁא וְכָל דִּי קְרַב
 לו בְּקַטְיִלָא תִּדְוֵן עֲלוּהִי בְּיוֹמָא תְּלִיתָא
 לו וּבְיוֹמָא שְׁבִיעִיָּאָה אִתְּוֵן וּשְׁבִיכוּן: כ וְכָל
 לו לְבוּשׁ וְכָל מִן דְּמִשְׁרָה וְכָל עוּבַד מַעֲוֵי
 לו וְכָל מִן דְּעָא תִּדְוֵן עֲלוּהִי: כא וְאַמֵּן
 לו אֶלְעָזָר פְּהֵנָא לְגַבְרֵי חִילָא דְּאִתּוּ מַחֲלֵה
 לו קְרַבָּא דָּא גְּזַרְת אֹרְיָתָא דִּי פְקִידָא דִּי יַהֲוֶה
 לו מֹשֶׁה: כב בְּרַם יִת דְּהָבָא וְיִת כֶּסֶף וְיִת
 לו נְחֹשֶׁת וְיִת בְּרֹזֶל וְיִת אַבְצָא וְיִת אַבְרָא
 לו כָּל מִדְּעַם דְּמַתְעַל בְּנוֹרָא תַעֲבַרְהָ
 לו בְּנוֹרָא וְיִדְכִּי בְרַם בְּמֵי אֲדִיּוֹתָא וְיִתְהוּ
 לו וְכָל דִּי לֹא יִתְעַל בְּנוֹרָא תַעֲבַרְהָ
 לו בְּמַיִם: כד וְתַחֲרוּן לְבוּשֵׁיכוֹן בְּיוֹמָא
 לו שְׁבִיעִיָּאָה וְתִדְפֹן וְתִרְתֵּן פִּן תַּעֲלוּ
 לו לְמִשְׁרִיתָא: כה וַיֹּאמֶר יי לְמֹשֶׁה לְמִי
 לו קַבֵּל יִת חֻשְׁפֵּן דְּבַרְת שְׂבִיָּא בְּאִנְשֵׁי
 לו וּבְבַעֲרִיא אֶת וְאֶלְעָזָר פְּהֵנָא וְרֹשֵׁי
 לו אֲבוֹתָא בְּנִשְׂתָּא: לו וְתַפְלֵג יִת דְּבַרְתָּא
 לו בֵּין גְּבַרֵי מְגִיחֵי קְרַבָּא דְּנִפְקֵי
 לו לְחִילָא וּבֵין כָּל בְּנִשְׂתָּא: כז וְתַפְרֵשׁ
 לו נְסִיבָא קָדָם יי מִן גְּבַרֵי מְגִיחֵי קְרַבָּא

רביעי

רס"י

(טו) בדבר בלעם. אמר להם חפילו אחם מכניסים כל המונות שבעולם אחם חסן יכולין להם. שמה מרובים אחם מן המגרים שהיו עם מאות רכב בחור (שמות יד:). בואו ונשיאכם עליה. אלהיהם של אלו אונא זמה הוא וכו' כדאיתא בחלק (סנהדרין קו.) וספרי (ס:). הן הגדה. מגיד שהיו מכירים אותן, זו היא שנקבל פלוגי בה (ספרי זוטא:). (יז) וכל אשה ידעת איש. ראוי להבעל, ח"פ שלא נבעלה (ספרי ס:). ולפני היום העבירים והראוי להבעל פניה מוריקות (יבמות ס:). הרגו. למה חזר ואמר, להפסיק הענין, דברי רבי ישמעאל, שאם אני קורא הרגו כל זכר בטף וכל אשה יודעת איש וכל הטף בנשים וגו', איני יודע וכל אשה יודעת אם להרוג עם הזכרים או להחיות עם הטף, לכך נאמר הרגו (ספרי ס:). (יט) מחוץ למחנה. שלא יכנסו לעזרה: כל הרג נפש. רבי מאיר אומר בהורג בדבר המקבל עומדה הכתוב מדבר. ולמדך הכתוב שהכלי מטמא אדם בחבורי המת כחילו נוגע במת עלמו. או יכול חפילו זרק בו חץ והרגו, ס"ל וכל נוגע בחלל, מקיש הורג לנוגע, מה נוגע ע"י חבורי אף הורג ע"י חבורי (ספרי חוקת קז:). תתחטאו. בני נדה כדן שאר עממי מתיים. שאף לדברי האומרים [קברי גויים חינו מטמאין באהל], שנאמר ואסן לאני לאן מרעיתי אדם אחם (יחזקאל לד:לא) אחם קרוים אדם ואין גויים קרוין אדם, מודה הוא שהגויים מטמאין במגע ובמשא, שלא נאמר אדם חלל חלל עוממת אהלים, שנאמר אדם כי ימות באהל (לעיל יט:י); יבמות ס:ס"א). אתם ושביכם. לא שהגויים מקבלין עוממה ולריכין הזאה, חלל מה אחם בני ברית, אף שביכם כשיבאו לברית ויטמאו לריכין הזאה (ספרי קז:). (כ) וכל מעשה עוים. להביא כלי הקרנים והטלפים והעלמות (חולין כה:). (כא) ויאמר אלעזר הכהן וגו'.

כא ויאמר אלעזר הכהן וגו' (בא) ויאמר אלעזר הכהן וגו'.